

Posłaniec św. Brunona

Nr 205

22 listopada 2015

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu w Łomży

Króluj Nam Chryste!

Kościół katolicki obchodzi dzisiaj uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, panującego w niebie i na ziemi. Ostatnia niedziela przed Adwentem - początkiem nowego roku liturgicznego - stanowi podkreślenie faktu panowania zmartwychwstałego Chrystusa. Uroczystość Chrystusa Króla w swojej wymowie wskazuje na cel ostateczny życia człowieka, czyli na zjednoczenie z Bogiem i oddanie się pod panowanie Jego miłości w Królestwie Bożym. Królowanie Chrystusa wyraża się w zbawieniu człowieka. Przez swoją śmierć na krzyżu dał On dowód miłości względem wszystkich ludzi i odpuszczając nasze grzechy, pojednał nas z Ojcem oraz uczynił ludem wybranym, czyli królestwem i kapłanami Boga samego. Równocześnie Ewangelie ukazują inny wymiar królowania Chrystusa. Ubiczowany, ukoronowany cierniami Jezus odpowiada na pytanie Poncjusza Piłata: „Tak, jestem Królem. Królestwo moje nie jest z tego świata” (*por. J 18, 33-40*). Na krzyżu Chrystusa widniał napis: „Jezus Nazarejczyk Król Żydowski” (*J, 19,19*), a ukrzyżowany z Nim łotr prosił tuż przed śmiercią: „Jezu, wspomnij na mnie, gdy będziesz w swoim królestwie” (*Łk 23,42*). Ten ewangeliczny przekaz ukazuje, że w najgłębszym chrześcijańskim sensie panować to znaczy służyć, a nawet oddać życie za innych.

Rok Liturgiczny

Każdego roku, w pierwszą niedzielę Adwentu rozpoczyna się nowy rok liturgiczny, zwany także –w odróżnieniu od roku kalendarzowego – rokiem kościelnym. Czym jest ów rok kościelny nieustannie towarzyszący nam w życiu religijnym i na czym polega jego istota?

Katechizm Kościoła Katolickiego uczy, że „Święta Matka Kościół uważa za swój obowiązek uroczystość celebrować zbawcze dzieło swego Boskiego Oblubieńca (...) w określone dni całego roku. Każdego tygodnia Kościół obchodzi pamiątkę Zmartwychwstania Pańskiego w dniu, który nazwał Pańskim, a raz do roku Zmartwychwstanie razem z Jego błogosławioną Męką czi w największą uroczystość Paschy. Z biegiem roku Kościół odślania całe misterium Chrystusa” (*KL 102; KKK 1163*).

(dokończenie na str. 3)

Ewangelia wg Św. Jana (J 18, 33b-37).

Piłat powiedział do Jezusa: «Czy Ty jesteś Królem żydowskim?». Jezus odpowiedział: «Czy to mówisz od siebie, czy też inni powiedzieli ci o Mnie?». Piłat odparł: «Czy ja jestem Żydem? Naród Twój i arcykapłani wydali mi Ciebie. Coś uczynił?». Odpowiedział Jezus: «Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje było z tego świata, słudzy moi biliby się, abym nie został wydany Żydom. Teraz zaś królestwo moje nie jest stąd». Piłat zatem powiedział do Niego: «A więc jesteś królem?». Odpowiedział Jezus: «Tak, jestem królem. Ja się na to narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, kto jest z prawdy, słucha mojego głosu».

* * * * *

BÓG POZWOLIŁ OSĄDZIĆ SIĘ CZŁOWIEKOWI

W dzisiejszej liturgii słowa Chrystus objawia nam, że jest Królem. Tytuł ten nadał Mu Bóg Ojciec. Jako Syn Człowieczy zasiadł po prawicy Boga, gdyż dzięki swojej śmierci i zmartwychwstaniu otrzymał nieskończoną władzę i panowanie nad całym światem. Jego królowanie opisują poniższe wyrażenia.

1. Alfa i Omega, czyli posiadający władzę wieczną oraz zdolność i prawo do sprawowania rządów, które nie mają równych sobie w całym wszechświecie. Jest to jedyny Król panujący od początku do końca czasów, wszechmogący, niepodlegający przemijaniu, nieulegający zagładzie, nieomylny.

2. Świadek wierny, Pierworodny umarłych, Władca królów ziemi, czyli Król zwyciężający panowanie śmierci, dający swoim podwładnym nadzieję życia wiecznego i udział w królowaniu.

3. W świetle Ewangelii Chrystus to Król, który w akcie kenozы (ogołocenia) zgodził się, aby zostać osądzony przez człowieka, by objawić prawdę o sobie i o świecie.

Chrystusowe królestwo trwa nadal, pomimo oskarżeń, lekceważenia, niewybrednych ataków. Także dzisiaj powołuje On i włącza do niego każdego człowieka spośród wszystkich narodów, ludów i języków. Powierza nam funkcje Jego rycerzy oraz heroldów (zwiastunów), domaga się, byśmy zawsze byli wiernymi świadkami Jego woli i słów, całkowicie oddanymi służbie prawdy. Słuchanie Jego głosu domaga się nieustannego wyboru między wartościami ziemi i nieba, porzucenia własnych ambicji, planów, a przede wszystkim porzucenia miłości własnej, bo tylko wtedy można wszystko czynić na chwałę Króla i Jego królestwa.

(Dzień Pański nr 57 z 2012)

* * * * *

Papież na wtorkowej Mszy: chrześcijanin nie może mieć podwójnego życia (17.11.2015)

By zachować swoją tożsamość, chrześcijanie muszą unikać pokusy życia światowego. Przypomniał o tym Papież w homilii podczas Mszy w kaplicy Domu św. Marty. Mówiąc o podwójnym życiu, które nie jest do pogodzenia z chrześcijaństwem, nawiązał do postaci starca Eleazara, pojawiającej się w czytaniu liturgicznym z Drugiej Księgi Machabejskiej. Woli on raczej umrzeć niż odstąpić od zachowania Prawa.

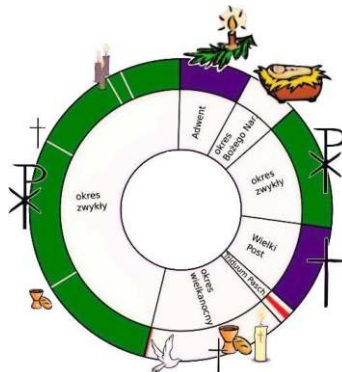
Eleazar, który ma dziewięćdziesiąt lat, nie godzi się na zjedzenie zakazanej przez Prawo Mojżeszowe wieprzowiny, o co proszą go jego „światowi przyjaciele”. W ten sposób chcą uratować mu życie. Franciszek zauważył, że starzec woli zachować swoją godność i potwierdzić spójność swego życia. W ten sposób decyduje się na męczeństwo i składa świadectwo. „Duch światowości oddala nas od spójności życia” – mówił Papież. Wskazał, że jest on jak kornik, który niszczy drewno powoli, ale z czasem czyni je bezużytecznym. „Człowiek, który dał się ponieść światowości, traci swą chrześcijańską tożsamość” – podkreślił Ojciec Święty.

„Kornik światowości rujnuje jego chrześcijańską tożsamość, czyni go niezdolnym do spójności. «O, ja jestem bardzo katolicki, ojcie, chodzę co niedzielę na Mszę, jestem bardzo katolicki”. A potem idziesz do pracy, aby wykonać swoje zadania. «Jeśli to mi kupisz, to zrobimy taki układ i ty wezmiesz łapówkę». To nie jest życie konsekwentne, to jest światowość, by posłużyć się tym przykładem. Światowość prowadzi cię do podwójnego życia: pozornego i prawdziwego. Oddala cię od Boga i niszczy twoją chrześcijańską tożsamość” – mówił Papież. (...)

Ojciec Święty podkreślił, że tym, co może nas ocalić, jest pokorna modlitwa: „Panie, jestem grzesznikiem, naprawdę, wszyscy nimi jesteśmy. Ale proszę Cię o Twoje wsparcie. Pomóż mi, bym nie udawał z jednej strony, że jestem chrześcijaninem, a z drugiej żył światowością jak poganin” – mówił Papież.

Rok Liturgiczny (c.d. ze str. 1)

Rok kościelny powstawał stopniowo, kształtując się przez całe stulecia. Najwcześniej, bo jeszcze w czasach gdy żyli Apostołowie, w każdym pierwszym dniu po żydowskim szabacie chrześcijanie – na pamiątkę zmartwychwstania Chrystusa – zaczęli świętować dzień Pański, gromadząc się na wspólnej Eucharystii (por. KKK 1166-1167). W drugim wieku chrześcijaństwa, zaczęto obchodzić także doroczną Uroczystość Paschalną, zwaną u nas Wielkanocą (por. KKK 1169). Uroczystość wielkanocna jest „świętem świąt” i „uroczystością uroczystości”, czyli najważniejszym obchodem w roku liturgicznym (por. KKK 1169). Obejmuje ona obecnie całe triduum paschalne, trwające od wielkoczwartkowej Mszy Wieczery Pańskiej do II Niedzieli Wielkiej Niedzieli. Punktem kulminacyjnym triduum jest Wigilia Paschalna, która rozpoczyna Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego. W wieku III rozwinął się kult świętych męczenników, a w następnym wieku – kult świętych wyznawców. W wieku IV do kalendarza liturgicznego wprowadzono także uroczystość Bożego Narodzenia. W tym samym czasie ukształtował się okres przygotowawczy do uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego (czyli Wielki Post) i pięćdziesięciodniowy Okres Wielkanocny, jak również – okres przygotowawczy do uroczystości Bożego Narodzenia (czyli Adwent) oraz okres Bożego Narodzenia. Proces dalszego rozwoju roku kościelnego trwał przez następne wieki i nadal nie jest zakończony, ponieważ wciąż pojawiają się nowe obchody liturgiczne, jak choćby ostatnio – Niedziela Miłosierdzia, przypadająca w II Niedzielę Wielkanocną, czy też liturgiczne wspomnienia błogosławionych męczenników II wojny światowej.

Rok liturgiczny zwykle kojarzy się z kalendarzem, czyli z zestawem ruchomych i stałych obchodów liturgicznych: uroczystości, świąt i wspomnień, dotyczących życia Pana Jezusa, Matki Najświętszej oraz świętych. Tymczasem istota roku liturgicznego polega nie tyle na rytmicznym następstwie obchodów, lecz przede wszystkim na wspominaniu i jednoczesnym uobecnianiu – w ciągu rocznego cyklu – całej tajemnicy życia, śmierci, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Chrystusa. Rok liturgiczny jest rozwinięciem różnych aspektów jedyne Misterium Zbawiciela (por. KKK 1171). Zarówno Matka Boża jak i Apostołowie, męczennicy oraz wyznawcy otaczani są w Kościele kultem ze względu na ich ściśle powiązanie z tajemnicą wcielenia, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa oraz na ich wyjątkowe uczestnictwo w dziele zbawiania człowieka i świata (por. KKK 1172-1173). Rok kościelny oparty jest na dwóch podstawowych wydarzeniach zbawczych: wcieleniu Pana Jezusa (czyli przyjęciu przez Drugą Osobą Trójcy Świętej ludzkiej natury) oraz na Jego męce, śmierci i zmartwychwstaniu. Stąd Adwent i czas Bożego Narodzenia, oraz Wielki Post i Okres Wielkanocny, stanowią jakby ós całego kalendarza liturgicznego. Pozostały czas to tzw. okres zwykły w ciągu roku.

Zapamiętajmy: Rok liturgiczny to przede wszystkim uobecnianie – w ustalonych dniach cyklu rocznego – zbawczych tajemnic Chrystusa. Rok kościelny jest również swoistą syntezą i cyklicznym powtarzaniem całej historii zbawienia, niejako „rekonstrukcją” najistotniejszych momentów z życia Pana Jezusa. Jest on również najskuteczniejszą formą przepowiadania wiary oraz regularnie powtarzającą się katechezą.

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. Dziś – uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata. Ustanowił ją papież Pius XI w 1925 roku i polecił obchodzić ją w ostatnią niedzielę października. Po Soborze Watykańskim II przeniesiono ją na ostatnią niedzielę roku liturgicznego, aby zwrócić uwagę na to, że Pan Jezus objawi w pełni swoją władzę królewską w dniu ostatecznym, gdy przyjdzie sądzić żywych i umarłych.
2. Uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata jest świętem patronalnym Akcji Katolickiej i Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży.
3. Dzisiejsza niedziela jest ostatnią niedzielą roku liturgicznego, który przeżywaliśmy pod hasłem: „Nawróćcie się i wierzcie w Ewangelię”. Za tydzień – pierwsza niedziela Adwentu nowego roku liturgicznego.
4. W środę o godz. 18⁰⁰ – nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy, a następnie – Msza Święta wieczorna.

Wasz Proboszcz

* * * * *

W TYM TYGODNIU PATRONUJĄ NAM:

- we wtorek 24.11 – święci męczennicy wietnamscy Andrzej Dung-lac, prezbiter, i Towarzysze, których 19 VI 1988 r. kanonizował papież Jan Paweł II;
- św. Cecylia i św. Katarzyna, dziewice i męczennice.

* * * * *

Chrystus Król — Pan i Sługa wskazuje na władzę, której jedyną prawdziwą realizacją jest służba drugiemu człowiekowi.

„Radość pozwala łatwiej osiągać doskonałość chrześcijańską niż powaga. Dopóki jesteśmy pielgrzymami na tej ziemi, naszej radości przeciwstawia się tylko grzech” (św. Filip Neri)

„Najlepszym przyjacielem jest ten, kto nie pytając o powód twego smutku, potrafi sprawić, że wraca znów radość.” (św. Jan Bosko)

Porządek nabożeństw w naszym kościele**Msze św.: w niedziele: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 15⁰⁰, 18⁰⁰****w dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰.****Kancelaria czynna Pn. – CzW. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰****Parafia Rzymско - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu**

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E'mail: dariusz.nagorski@gmail.comstrona internetowa: www.brunon.lomza.pl